

Hồi thứ bốn mươi một

Điểm đầu tóc để coi bản lãnh

Vì Tiểu Bảo nhìn mặt tiểu Quận chúa trát đầy những bột rất khó coi nhưng nghe tiếng cười của cô như tiếng nhạc vàng thì trong lòng cực kỳ khoan khoái.

Gã kêu cô bằng "hảo má má" thì đúng là gã mắng cô là dĩ điểm con. Vì mẫu thân gã là một ả kỹ nữ. Nhưng gã nghe tiếng cười ôn nhu khoan khoái thì trong lòng không khỏi hối hận.

Sau gã lại tự nhủ:

- Làm gái điểm cũng chẳng có chi là xấu. Mà má ta kiếm tiền ở Lệ Xuân viện vị tất đã hèn hạ hơn mẹ Quận chúa con mẹ nó gì đó ở Mộc vương phủ.

Vì Tiểu Bảo lại gấp mấy miếng thịt đùi dứt cho tiểu Quận chúa ăn và bảo cô:

- Nếu người hứa lời không trốn chạy thì ta sẽ giải khai huyết đạo ở nơi tay cho người.

Tiểu Quận chúa hỏi:

- Làm sao mà ta chạy trốn được? Vả lại mặt ta đã chạm con rùa đen, trốn ra ngoài xấu ôi là xấu!

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Thị mà biết rõ trên mặt chưa chạm con rùa, nhất định thị muốn trốn đi. Tiền lão bản cũng không nói rõ bao giờ sẽ đến đón thị ra. Giam giữ một vị tiểu cô nương ở trong nội cung thì chỉ một người phát giác là mối can hệ không phải tầm thường. Biết làm thế nào cho phải?

Vì Tiểu Bảo còn đang ngẫm nghĩ, bỗng ngoài cửa có tiếng người hô:

- Quế công công! Tiểu nhân người nhà Khang thân vương có việc xin ra mắt.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Được rồi! Hãy chờ ta một chút!

Gã hạ thấp giọng xuống nói:

- Có người tới đó! Người đừng có lên tiếng. Đây là đầu người có biết không?

Tiểu Quận chúa lắc đầu.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Ta nói ra e rằng người sợ quá đến ngất xỉu. Những người ở đây ai cũng muốn hại người. Chỉ có mình ta thương xót người mới tạm đưa người vào đây. Nếu có kẻ biết người ở trong này. Hừ hừ...

Gã tự hỏi:

- Ta biết tìm câu gì để hăm dọa thì một cách hay nhất. Không hiểu thì sợ nhất là cái gì?

Sau một lúc ngẫm nghĩ, gã nói:

- Bọn ác nhân kia muốn lột trần truồng người ra đánh vào đít cho đến lúc người đau quá không chịu nổi mới dừng tay.

Tiểu Quận chúa đỏ mặt lên. Khoé mắt nàng quả nhiên lộ vẻ khủng khiếp.

Vì Tiểu Bảo thấy lời hăm dọa có công hiệu liền ra mở cửa.

Người đứng là một tên nội giám lỗi ngoài ba chục tuổi. Hắn vấn an Vì Tiểu Bảo rồi kính cẩn nói:

- Tệ Vương gia nói: Lâu ngày không được gặp công công rất đem lòng mong nhớ. Bữa nay có kê một ban hát để mời công công tới vương phủ xơi rượu nghe hát.

Vì Tiểu Bảo nghe nói có tuồng hát thì phấn khởi tinh thần, nhưng gã nghĩ đến trong nhà giấu một vị tiểu Quận chúa thì vừa sợ có người trông thấy, lại lo cô kêu la thì thật là bất tiện, nên gã ngần ngừ chưa trả lời ngay được.

Tên nội giám liền nói tiếp:

- Vương gia dặn lại tiểu nhân ráng mời cho được công công giá lâm. Hôm nay tại vương phủ thật là náo nhiệt có bàn xúc xắc có châu bài câu, lại có nhiều nữa chẳng thiếu thứ gì.

Vì Tiểu Bảo nghe nói đến tuồng hát mới phấn khởi tinh thần, bây giờ nghe đến đánh bạc càng làm rạo rực trong lòng. Từ ngày gã cầm đầu Thượng thiện giám, không được cờ bạc lu bù như ngày trước, mà bạn hữu cũng không dám đến kêu vì họ biết gã kẻ cận đức Hoàng thượng, gã chỉ buột miệng đẩy đưa một câu trước mặt long nhan là phải bay đầu.

Lâu nay Vì Tiểu Bảo thèm khát cờ bạc, bây giờ được dịp thì còn nghĩ gì đến tiểu Quận chúa, đại Quận chúa. Gã vui vẻ đáp liền:

- Hay lắm! Người hãy chờ ta một lúc, ta sẽ đi theo người.

Vi Tiểu Bảo quay vào phòng, cởi trói cho tiểu Quận chúa, đặt cô xuống giường rồi cột chân tay lại, kéo chăn đắp cho cô, khẽ nói:

- Ta có việc phải ra đi một lát sẽ trở về.

Gã thấy tiểu Quận chúa lộ vẻ nghi ngờ ra khoé mắt liền nói tiếp:

- Chưa đủ trân châu để rửa mặt cho người, ta cần đến tiệm châu báu mua thêm mấy hạt về nghiền ra mới có thể sửa bộ mặt cho người thành tuyệt đẹp.

Tiểu Quận chúa ngáp ngừng:

- Người... đừng đi nữa. Trân châu lại là của rất báu...

Vi Tiểu Bảo cười ngắt lời:

- Không cần đâu, mình đã có tiền chỉ cốt sao người dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường, còn phí thêm mấy ngàn lượng bạc có chi đáng kể.

Tiểu Quận chúa nói:

- Ta ở đây... một mình sợ lắm!

Vi Tiểu Bảo thấy cô năn nỉ đáng thương sinh lòng không nỡ một chút, nhưng bảo gã bỏ một canh, thì dù tiểu Quận chúa có đáng thương gấp mười lần cũng bằng vô dụng.

Gã lại gấp cá khô cho cô ăn, và cầm bốn tám bánh trên cao để kê vào miệng cô nói:

- Người cứ há miệng ra là đớp được bánh rồi. Nhưng phải cẩn thận bánh rớt xuống là người không ăn được nữa.

Tiểu Quận chúa nói:

- Người... Người đừng đi được không?

Trong miệng cô có bánh, tiếng nói nhỏ quá cơ hồ nghe không rõ.

Vi Tiểu Bảo giả vờ không nghe thấy, mở rương lấy ra một xấp ngân phiếu nhét vào túi áo. Gã mở cửa ra ngoài khoá trái cửa lại rồi lật đật theo tên nội giám đến phủ Khang thân vương.

Vi Tiểu Bảo vừa đến trước phủ Khang thân vương đã thấy cổng lớn mở rộng. Hai hàng thị vệ đều mặc áo gấm huy hoàng, lưng đeo đao kiếm, khí vũ hiên ngang.

Lần này Vi Tiểu Bảo thấy cách phòng bị trong vương phủ thâm nghiêm hơn lần trước nhiều.

Nguyên từ ngày bị bọn Thanh Mộc đường ở Thiên Địa Hội vào tấn công vương phủ gây ra cuộc thất bại, nên cách phòng thủ được tăng cường.

Vi Tiểu Bảo vừa tiến vào cổng lớn, Khang thân vương liền chạy ra nghinh tiếp. Vương gia cúi lom khom ôm lấy lưng Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Quế huynh đệ! Lâu ngày không gặp, Quế huynh đệ càng ngày càng cao, càng ngày càng đẹp.

Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Vương gia vẫn vui vẻ a?

Khang thân vương cười đáp:

- Vui cái gì? Quế huynh đệ không hay đến đây chơi. Tiểu huynh được gặp huynh đệ nhiều thì vui nhiều, ít gặp huynh đệ thì buồn lắm.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Vương gia muốn tại hạ năng lui tới, đó là một điều tại hạ còn không được.

Khang thân vương hỏi:

- Quế huynh đệ nói thật chăng? Sao cũng có ngày tiểu huynh xin đức Hoàng thượng cho mượn huynh đệ đem về đây để chúng ta uống rượu coi hát năm bảy ngày hay mười ngày cho thoả thích. Chỉ sợ Hoàng thượng thiếu tiểu huynh đệ cũng không được.

Wương gia dặt tay Vi Tiểu Bảo sánh vai đi vào. Bọn thị vệ khom lưng hành lễ. Vi Tiểu Bảo rất lấy làm sung sướng.

Gã ở trong Hoàng cung tuy được người tâng bốc, nhưng gã bất quá là một tên thái giám thì chỉ có thuộc hạ xu nịnh, đâu được như lúc này dặt tay Vương gia cùng đi, oai phong biết chừng nào.

Hai người vào đến cửa giữa thì hai vị đại quan Mãn Châu bước ra nghinh tiếp. Một vị là Giai Đa, cửu môn đề đốc ở thành Bắc Kinh. Còn một vị nữa là Sách Ngạch Đồ đã kết nghĩa huynh đệ với gã.

Sách Ngạch Đồ nhảy vọt lại bông Vi Tiểu Bảo lên cười hô hố nói:

- Nghe nói bữa nay Vương gia mời hiền đệ, tiểu huynh liền đóng vai tân khách bất thường. Anh em mình gặp nhau cho thoả thích một hôm.

Còn Cửu môn đề đốc Giai Đa vốn chưa quen biết Vi Tiểu Bảo nhưng cũng nghe tiếng gã là một tên nội thị rất sủng ái của đức Hoàng đế đã động thủ bắt Ngao Bái.

Giai Đa liền xúm cả lại. Bốn người tiến vào nhà đại sảnh. Phường nhạc đứng ở dưới hành lang tấu nhạc đón tiếp.

Vi Tiểu Bảo chưa từng được người đón tiếp long trọng như thế bao giờ, dĩ nhiên gã nở mặt nở mày những muốn khoa chân múa tay.

Bốn người vào đến toà thị sảnh thì thấy hai mươi mấy vị quan viên đã đứng chờ sẵn ở trong sân để nghinh tiếp. Những người này cũng đều là quan lớn vào hạng thượng thư, thị lang, tướng quân, ngự tiền thị vệ vân vân.

Sách Ngạch Đồ giới thiệu từng nhân vật một với Vi Tiểu Bảo.

Một tên nội giám lật đật chạy vào chấp tay bẩm:

- Thưa tứ vị vương gia! Thế tử của Bình Tây Vương đã tới.

Khang thân vương cười nói:

- Hay lắm! Quế huynh đệ! Huynh đệ hãy ngồi chơi để tiểu huynh ra đón khách.

Đoạn vương gia trở gót ra ngoài.

Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Thế tử của Bình Tây Vương là ai? Phải chăng là con trai Ngô Tam Quế? Hắn đến đây làm chi?

Sách Ngạch Đồ cười nói:

- Hảo huynh đệ! Cung hỷ bữa nay hiền đệ lại được dịp phát tài.

Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Chưa hiểu khí vận ra sao?

Sách Ngạch Đồ cười đáp:

- Khí vận nhất định là hên rồi. Ngoài chuyện đánh bạc phát tài số còn chưa rõ một món bồng lớn không chạy đâu cho thoát.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thế nghĩa là làm sao?

Sách Ngạch Đồ ghé vào tai gã khẽ đáp:

- Ngô Tam Quế sai con lai kinh tiến cống. Các đại quan trong triều đều có phần hết.

Vi Tiểu Bảo nói:

- ô! Ngô Tam Quế sai con lai kinh tiến cống, nhưng tiểu đệ lại không phải là quan lớn trong triều.

Sách Ngạch Đồ nói:

- Hiền đệ là quan lớn trong cung, so với quan lớn trong triều còn oai phong hơn nhiều. Con Ngô Tam Quế là Ngô ứng Hùng rất tinh minh mẫn cán, hiểu việc đời lắm.

Sách Ngạch Đồ lại hạ thấp giọng xuống dặn:

- Lát nữa bất luận Ngô ứng Hùng đưa lễ trọng hậu thế nào cho hiền đệ, hiền đệ cũng đừng lộ vẻ hoan hỷ, chỉ hững hờ nói: "Thế tử đến Bắc Kinh đường xa vất vả quá!" Nếu gã thấy hiền đệ vui mừng liền cho là chuyện xong rồi, không có "hạ hồi phân giải". Hiền đệ mà lộ vẻ lãnh đạm là gã nhất định tưởng hiền đệ chê lễ vật tầm thường và hôm sau tất đem đến một phần trọng hậu nữa.

Vì Tiểu Bảo cười khanh khách khẽ nói:

- Té ra đó là phương pháp "Gỗ cần bẫy".

Sách Ngạch Đồ đáp:

- Cần bẫy ở Vân Nam không phải là thùng rỗng, không gỗ cũng hoại. Ông già gã bá chiếm mấy tỉnh miền Vân Quý, hút không biết bao nhiêu máu mủ của lê dân. Nếu anh em mình không xài phí giúp hắn thì một là coi hắn quá tầm thường, hai là có điều lầm lỗi với trăm họ ở hai tỉnh Vân Nam, Quý Châu.

Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Đúng thế!

Hai người đang nói chuyện thì Khang thân vương dẫn Ngô ứng Hùng tiến vào. Thế tử Bình Tây Vương độ 24, 25 tuổi. Tướng mạo anh tuấn, chân bước mau lẹ. Đúng là dòng dõi tướng môn.

Khang thân vương đầu tiên dắt Vì Tiểu Bảo lại giới thiệu:

- Tiểu điện hạ! Vị này là Quế công công, giúp đức Vạn tuế rất đắc lực trong việc bắt Ngao Bái ở Ngự thư phòng. Vì có công lớn trong vụ này nên được đức Vạn tuế rất tin yêu.

Ngô Tam Quế đặt rất nhiều tai mắt ở Bắc Kinh. Trong kinh thành có động tĩnh gì, hàng ngày đều có người đưa tin đến Côn Minh. Việc vua Khang Hy bắt Ngao Bái là một việc lớn đáng kể vào hàng đầu trong mấy năm nay. Ngô ứng Hùng đã biết rõ tình hình. Gã cùng phụ thân thương nghị lâu ngày đều hiểu rằng vua Khang Hy, một vị tiểu Hoàng đế, muốn trừ khử quyền thần mà kín đáo không lộ ra ngoài mặt. Ông vua nhỏ tuổi này khí phách anh hùng làm cho chúng sợ khó lòng vện đạo thần tử.

Lần này Ngô ứng Hùng thân hành tiến kinh đem đồ cống hiến tuy gọi là triều kiến thiên tử mà thực ra để chính mắt gã quan sát tính cách nhà vua

cùng những vị đại thần được trọng dụng là những nhân vật thế nào. Gã lựa chiều để củng cố địa vị của cha con gã.

Bữa nay Ngô ứng Hùng đến phó yến ở phủ Khang thân vương không ngờ lại gặp viên thái giám rất sủng ái của vua Khang Hy. Gã mừng rỡ không biết đến thế nào mà nói, vội giang hai tay ra nắm lấy tay mặt Vi Tiểu Bảo giật mấy cái, nói:

- Quế công công! Ta... tại hạ...

Thoạt tiên gã nói tiếng ta là vì buộc miệng quên đi. Sau gã thấy như vậy là thiếu lễ độ, gã toan tự xưng là văn sinh, nhưng đối phương tuổi còn nhỏ quá cũng không tiện. Nếu tự xưng là ty chức mà đối phương không phải đại quan trong triều, địa vị gã còn cao hơn thái giám nhiều cũng không hợp lý. Trong lúc vội vàng gã liền xưng là tại hạ theo giọng lưỡi giang hồ. Gã nói tiếp:

- Tại hạ ở Vân Nam, khi nghe thấy đại danh của công công thì phụ vương cùng các quan đều ca tụng đức Hoàng thượng anh minh quả cảm, đúng là bậc thiên tử thánh minh. Mọi người còn nói: "Thánh thiên tử lên ngôi báu thành ra công công nhỏ tuổi như vậy đã lập được công lớn khiến trăm họ đều ngưỡng mộ". Phụ vương sai tại hạ dự bị lễ vật đến bái kiến công công, nhưng theo lệ luật nhà Đại Thanh ngoại thần không tiện kết giao với nội quan. Thành ra tại hạ có tâm như vậy mà không dám mạo muội đến ra mắt. Bữa nay Khang vương gia ban cho cơ hội tuyệt hảo. Tại hạ được tiếp kiến Quế công công thật là may mắn vô cùng. Nổi vui mừng kể sao cho xiết!

Miệng lưỡi Ngô ứng Hùng thật hoạt bát. Gã nói luôn một hồi nghe rất lọt tai.

Vi Tiểu Bảo nghe gã nói cả Ngô Tam Quế là một nhân vật quyền oai như vậy lại ở xa ngoài vạn dặm mà cũng biết đến tên tuổi gã, dĩ nhiên gã không khỏi nhơn nhơn đắc ý. May ở chỗ gã đã được nghe người ta tâng bốc nhiều rồi và đã biết trước nên đối phó bằng cách nào, nên gã hững hờ đáp:

- Chúng ta là kẻ nô tài chỉ biết làm việc tuân theo thánh ý của đức Hoàng thượng. Một là không ngại khó, hai là không sợ chết mà thôi, chứ có công lao gì đáng kể? Thế tử nói vậy tưởng cũng hơi quá.

Gã nghĩ thầm trong bụng:

- Sách Ngạch Đồ ca ca liệu việc như thần. Vì thế tử này vừa thấy mặt quả nhiên đã nhắc đến hai chữ lễ vật.

Ngô ứng Hùng vừa là khách xa vừa là thế tử của Bình Tây Vương, nên được đức Khang thân vương mời vào ngồi ở thủ tịch, kể đến Vi Tiểu Bảo.

Trên tiệc rất nhiều quan lớn, toàn thượng thư tướng quân. Vị nào cũng tước phẩm tôn cao. Vì Tiểu Bảo dù ngông cuồng đến đâu cũng không dám ngồi vào ghế thứ hai, cứ từ chối hoài.

Khang thân vương cười nói:

- Quế huynh đệ! Huynh đệ là nhân vật kề cận thánh hoàng. Ai cũng tôn kính huynh đệ là mến tấm lòng trung của huynh đệ đối với thánh hoàng. Vậy huynh đệ không nên từ chối.

Vương gia vừa nói vừa ấn gã xuống ghế.

Sách Ngạch Đồ ngồi kế bên Vi Tiểu Bảo. Còn bao nhiêu văn võ đại quan theo thứ tự ngồi xuống.

Vi Tiểu Bảo chợt nhớ tới chuyện gì lắm bầm một mình:

- Con mẹ nó! Ngày trước ở Lệ Xuân viện, bọn làng chơi ngồi uống rượu. Má má ta ngồi sau lưng bọn chúng, thỉnh thoảng tiện tay bốc vài miếng kẹo bánh đưa cho ta mà bọn chó đẻ thường thường đuổi ta đi. Khi ấy ta đã định bụng hễ bao giờ gặp lúc phát đạt cũng đến Lệ Xuân viện bày một tiệc rượu, kêu bọn con rùa, bọn chó đẻ, bọn điếm đến bồi tiệc cho bồ ghét. Ngờ đâu bữa nay có đủ mặt thân vương, thế tử, thượng thư, tướng quân bồi tiếp mình. Có điều đáng tiếc là bọn con rùa, bọn chó đẻ ở Lệ Xuân viện lại không trông thấy cảnh huy hoàng của lão gia.

Các quan ngồi uống rượu. Mười sáu tên tùy tùng Ngô ứng Hùng đứng bên cửa sổ đều chú ý nhìn hết mọi cử động trên bàn tiệc từ câu mời rượu đến gấp thức ăn, cùng bọn bộc dịch bưng rượu thịt vào bày bàn.

Vi Tiểu Bảo ngẫm nghĩ một chút liền hiểu ngay, bụng bảo dạ:

- Phải rồi! Mười sáu tên này đều là những tay cao thủ võ công ở phủ Bình Tây Vương. Chúng theo đi để bảo vệ cho Ngô ứng Hùng vì sợ có người hành thích hay đánh thuốc độc gã. Không chừng bọn người ở Mộc vương phủ đã chực sẵn ngoài kia. Chỉ mong sao hai bên họ chơi nhau một chuyến để mình coi bọn Mộc vương phủ ghê gớm hay bọn Bình Tây Vương lợi hại?

Bản tính gã là ưa thấy Vi Tiểu Bảo ta gặp tai hoạ, chỉ mong cho hai bên đánh nhau thật kịch liệt và cả hai bên cùng tan tành lực lượng là gã lấy làm thích thú.

Khang thân vương cũng đã nhìn ra tình trạng này. Lão làm chủ nhân không tiện nói gì.

Quan Cửu môn đề đốc Giai Đa, võ công tinh thâm mà tính tình ngay thẳng. Y uống mấy chung rượu rồi nói:

- Thế tử điện hạ! Mười sáu vị tùy tùng của điện hạ chắc là đã lựa chọn ở trong hàng ngàn hàng vạn những tay cao thủ tuyệt đỉnh.

Ngô ứng Hùng cười đáp:

- Bản lĩnh chúng có gì đáng kể đâu? Chúng bất quá là những tên thân binh ở vương phủ. Tiểu đệ được bọn chúng châu hầu từ thuở nhỏ, chúng đã hiểu tính nết của tiểu đệ, nên lúc ra ngoài đem đi để sai bảo cho tiện mà thôi.

Giai Đa cười nói:

- Thế tử nói vậy chẳng là quá khiêm ư? Thế tử hãy coi hai vị này huyết thái dương cao gồ lên thì nội công phải luyện đến chín thành hoá hậu rồi. Hai vị kia thớ thịt trên mặt trên cổ nổi lên cuộn cuộn, thế là công phu rèn luyện đã ghê gớm lắm. Còn mấy vị nữa mặt nhẵn bóng nếu bảo họ bỏ mũ xuống nhất định là trọc đầu không còn sai nữa.

Sách Ngạch Đồ cười nói:

- Tại hạ chỉ biết tướng quân dụng binh như thần, đánh trăm trận thắng cả trăm. Không ngờ tướng quân còn có tài coi tướng vào hạng nhất.

Giai Đa cười nói:

- Sách đại nhân còn có điều chưa rõ. Số là ngày trước Bình Tây Vương đóng ở Sơn Hải quan lâu ngày. Dưới trướng ngài có rất nhiều võ quan xuất thân ở Kim Đỉnh môn Tạ Cẩm Châu. Bọn đệ tử Kim Đỉnh công phu trên đầu cực kỳ lợi hại. Hễ người nào luyện công đến trình độ cao thâm là mặt nhẵn bóng, trên đầu không còn một sợi tóc.

Khang thân vương cười hỏi:

- Liệu thế tử bảo mấy vị bỏ nón xuống được chăng? Các vị đây đều có ý muốn coi xem Giai đề đốc đoán có trúng không?

Ngô ứng Hùng đáp:

- Giai đề đốc mắt sáng như đuốc, khi nào còn đoán trật? Mấy tên thân binh này quả đã luyện công phu của Kim Đỉnh môn. Nhưng chúng luyện chưa đến nơi thành ra hầy còn nhiều tóc. Nếu chúng bỏ mũ xuống tức là làm lòi cái xấu của chúng ra. Xin các vị đại nhân miễn cho.

Mọi người nổi lên tràng cười khanh khách. Họ thấy Ngô ứng Hùng không muốn vậy cũng chẳng tiện ép uống.

Vì Tiểu Bảo nhìn người người kia không chớp mắt, trong lòng rất ngứa ngáy. Gã tự hỏi:

- Không hiểu tên đầu lớn kia còn nhiều tóc hay ít? Gã gầy nhom này võ công kém cỏi chắc trên đầu còn nhiều tóc lắm.

Gã chợt nhớ tới điều gì, không nhịn được cũng bật lên tiếng cười khúc khích.

Khang thân vương cười hỏi:

- Quế huynh đệ! Huynh đệ có điều chi thích chí mà cười vậy? Thử nói cho mọi người cùng nghe!

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Tiểu đệ nghĩ rằng các vị sư phó ở Kim Đình môn nhất định tính ưa hoà khí đã ít cùng người ngoài động thủ mà trong nhà lại chưa từng tỷ thí với nhau.

Khang thân vương hỏi:

- Sao Quế huynh đệ lại biết thế?

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Nếu các vị tước mình thì đã trợn mắt lên rồi lột mũ ra. Người nọ đếm đầu tóc người kia. Ai ít tóc là bản lãnh cao cường mà ai nhiều tóc là phải chịu thua.

Cử tọa nghe nói nổi lên tràng cười hô hố. Ai cũng cho là cảm nghĩ của Vì Tiểu Bảo thật hứng thú.

Vì Tiểu Bảo lại nói:

- Chắc trong mình các vị sư phó ở Kim Đình môn đều đem theo một cái bàn tính. Nếu không thì khi kiểm đầu tóc rất là bất tiện.

Mọi người lại cười ồ.

Một vị thượng thư đang tợp rượu chưa kịp nuốt xuống cổ họng, nghe gã nói vậy không nhịn được bật cười phun cả rượu ra. Y sợ phun lên bàn là thất lễ phải cúi xuống phun vào vạt áo mình, rồi nổi cơn ho sù sù không ngớt.

Giai Đa lại nói:

- Khang vương gia! Chuyển trước bọn dư đảng của Ngao Bái đến vương phủ quá nhiều rồi nghe nói mấy tháng sau vương gia chiêu nạp khá nhiều cao thủ. Chẳng hiểu có đúng không?

Khang thân vương đưa tay lên từ từ vuốt râu ra chiều đắc ý, chậm rãi đáp:

- Những tay cao thủ có bản lãnh và có địa vị thực sự trong võ lâm thật là khó mời. Những người chịu nhận lễ của quan nha số đông chỉ là những nhân vật hạng nhì hạng ba mà thôi.

Khang thân vương ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Dù tiểu vương cầu hiền như khát nước mà ngoài trọng lễ đón mời còn phải giúp họ thêm mấy việc mới đón được mấy tay cao thủ tuyệt đỉnh. Hàng ngày phải hậu đãi bọn họ, phí tổn khá lớn. Ha ha!

Giai Đa hỏi:

- Bí quyết của vương gia đưa lễ mời cao nhân, vương gia có chịu truyền thụ chăng?

Khang thân vương lại cười một lúc rồi hỏi lại:

- Giai đề đốc là cao thủ tuyệt đỉnh thì còn đưa lễ mời những tay cao thủ đến làm chi?

Giai Đa đắc ý vô cùng cười đáp:

- Vương gia quá khen! Nhớ lại khi trước bọn võ tướng Mãn Châu chúng ta tỷ thí ở Liêu Dương. Nhiếp chính vương thân hành ngự lãm. Vương gia cùng tiểu tướng đềuu được nhiếp chính vương ban thưởng. Tiểu tướng còn nghe nói: Lần này bọn dư đảng của Ngao Bái đến đây quấy nhiễu, vương gia bắn tên không sai phát nào. Chính tay ngài đã bắn chết hơn hai chục tên phản loạn.

Khang thân vương chỉ mỉm cười chứ không trả lời.

Hôm ấy thực ra Khang thân vương có bắn chết hai hội viên của Thiên Địa Hội, bây giờ Giai Đa bảo hơn hai chục tên là hấn tăng lên gấp 10.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Vụ này chính tại hạ cũng được mắt thấy. Lúc đó bên tai chỉ nghe tiếng tên réo vun vút. Phía trước những tiếng la "úi chao! úi chao!" vang lên không ngớt. Còn mặt sau lại lớn tiếng hô: Tên bắn hay quá! Tên bắn hay quá!

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>